

vyrovnání. Neprávem se dovolává žalobkyně toho, že dovolání nebrojí proti tomu, že neplatného platu 7.000 Kč má být použito k zaplacení kvot, když nastala jejich splatnost. Vždyť dovolání výslovně hájí názor, že pohledávka žalující banky na kvotě byla 7.000 Kč zaplacená, že stavitelé dostali takto víc než měli, takže v dovolání byla uplatněna splátka 7.000 Kč na účet srážky z kvoty. Právem však dovozuje žalobkyně v dovolací odpovědi, že odvolací soud, není-li správným jeho názor o obživnutí pohledávky její, měl se zabývatí výtkou nesprávného ocenění důkazu o tom, že zmíněné splátky se nedály na kvotu. Ježto odvolací soud této výtky odvolací nevyřídil, je rozsudek jeho vadný.

Čís. 9844.

Byla-li ze žaloby o nález, že nárok exekučně vymáhaný zanikl, že exekuce jest nepřipustna a se zrušuje, vyloučena slova »že exekuce jest nepřipustna a se zrušuje«, přestala žaloba býti žalobou opoziční a lze žalobní žádost posuzovati jen s hlediska § 228 c. ř. s. a žalobu jen jako obyčejnou určovací žalobu.

Pokud tu žalobce dostatečně tvrdil a opodstatnil právní zájem ve smyslu § 228 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1930, Rv II 625/29.)

Žalobce domáhal se žalobou rozsudku, že exekuční nárok žalované zanikl a že exekuce jest nepřipustná a se zrušuje. Ježto žalovaná po podání žaloby exekuci zrušila, aniž uznala zánik nároku, omezil žalobce žalobní žádost tak, by z ní byla vypuštěna věta, že exekuce jest nepřipustná a se zrušuje. Procesní soud první stolice uznal právem, že nárok žalované vymáhaný proti žalobci exekucí zanikl. Odvolací soud rozsudkem žalobu odmítl. Důvody: Opoziční žaloba podle § 35 ex. ř. jest ochranou proti exekuci. Jest připustná, je-li exekuce v běhu. To plyne i z ustanovení § 406 c. ř. s. a § 78 ex. ř. (rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 7668 sb. n. s.). Žaloba, o niž jde, byla podána po povolení exekuce. Než došlo k rozhodnutí o žalobním nároku, byla exekuce zrušena. Opoziční žaloba stala se tím nepřipustnou a bezpředmětnou a žalobce měl žalobní žádost omeziti na útraty. An tak neučinil, měla první stolice konečný návrh ve věci odmítnouti a rozhodnouti jen o útratách. Rozhodla-li první stolice i o hlavní věci, je to, jak již uvedeno, nesprávné.

Nejvyšší soud k dovolání zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Po právní stránce jest především řešiti otázku, jaký právní ráz má žaloba po úpravě žalobní žádosti ve smyslu žalobcova prohlášení, proti které žalovaná v první stolici nebrojila. Odvolací soud hájí stanovisko,

že žaloba zůstala i při této nové úpravě žalobou opoziční. Než neprávem. Žaloba byla takovouto žalobou jen, pokud z jejího žádání nebyla vyloučena slova: »Tato exekuce je nepřipustna a zrušuje se . . .«. Vyloučením těchto slov pozbyla žaloba vztahu k exekuci. Zákon poskytuje k ochraně proti neoprávněné exekuci, uhasl-li nárok vymáhajícího věřitele skutečnostmi z doby po vzniku exekučního titulu, dlužníku zvláštní ochranný prostředek, žalobu podle § 35 ex. ř., pro kterou jest výhradně příslušným soud exekuci povolující. Je-li dlužníkův zájem na zjištění, že pomínil nárok vymáhajícího věřitele, vyčerpán tím, že se tímto zjištěním zjedná podklad pro zrušení exekuce, může se tohoto zjištění domáhati jen opoziční žalobou (Viz rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 6005 sb. n. s.). Nejde-li však, jako v souzeném případě, ani o otázku nepřipustnosti exekuce ani o její zrušení, pozbývá žaloba povahu opoziční žaloby a lze posuzovati žalobní žádost jen s hlediska § 228 c. ř. s. a žalobu jako obyčejnou žalobu určovací. Otázku, zda žalobce i po zrušení exekuce má právní zájem na bezodkladném zjištění, že nárok žalované, vymáhaný proti němu exekucí zanikl, je ovšem řešiti z úřadu, což znamená, že se jí soud musí zabývati, i když nebylo odpůrcem vytykáno, že takového zájmu tu není. Na žalobci jest, by tvrdil a opodstatnil svůj zájem na bezodkladném zjištění, jehož se určovací žalobou domáhá. Tento zájem na bezodkladném zjištění, že sporný nárok žalované zanikl, tvrdil a opodstatnil žalobce tím, že prohlásil, že omezuje žalobní žádost, poněvadž žalovaná po podání žaloby exekuci zrušila, aniž uznala zánik nároku, že vypouští ze žádání slova: »Tato exekuce je nepřipustna a zrušuje se«, jinak však že na žalobě trvá. Z tohoto žalobcova přednesu při omezení žaloby na obyčejnou žalobu určovací přípustném podle posledního odstavce § 235 c. ř. s., plyne, že žalobce — třebaže také hájil i nadále nesprávné stanovisko, že žaloba zůstala i po tomto omezení žalobou opoziční, — tvrdil, byť i ne výslovně, aspoň zřejmým poukazem, že má bez ohledu na zrušení exekuce zájem na bezodkladném zjištění, že sporný nárok žalované zanikl. Bylo proto odvolání, pokud v této příčině uplatňuje dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. vyhověti, aniž bylo třeba zabývati se dalšími vývody spisů dovolacího. Ve věci samé nemohl však dovolací soud rozhodnouti, ježto odvolací soud vzhledem k svému nesprávnému stanovisku, že žaloba zůstala i při své nové úpravě žalobou opoziční, neřešil věc se správného hlediska, jak bylo shora naznačeno, nevyřídil odvolání po stránce skutkové a neučinil potřebná skutková zjištění.

Čís. 9845.

Zbavení svéprávnosti (cís. nařízení ze dne 28. června 1916, čís. 207 ř. zák.).

K rozhodnutí o návrhu na zrušení zbavení svéprávnosti není za všech okolností a bez ohledu na pobyt zbaveného svéprávnosti příslušným opatrovnický soud anebo soud, jenž vyslovil zbavení svéprávnosti, nýbrž,